

5 I-žan

Na prostorné střeše honosné rezidenční budovy seděli v kruhu u bazénu čtyři kluci. Drahá kolínská maskovala pach pubertá-ků, kteří se zrovna vrátili ze školy, a výfuků z ulic pod nimi. Odpolední slunce se odráželo od drahých hodinek z limitova-ných sérií na opálených zápěstích a vlasů tak lesklých, že by se za ně nemusel stydět ani model z reklamy na šampon.

Vypadáme jako reklama pro lidi, kteří uprostřed zimy jezdí na dovolenou do tropů, pomyslel si I-žan. Asi nebyl daleko od pravdy, když se tak rozhlédl po převlékárnách kolem, které tu měly vytvořit kýčovitý dojem teplých krajin i v chladném ročním období.

Prsty si obíral nitky z nerovné části lemu kašmírové vesty a roloval je v ruce do kuličky. Taková nuda. Nuda, nuda, nuda. Otravoval ho výhled na město, hluk provozu pod nimi... a vůbec všechno. Ze všeho nejvíc ho ale nudilo čekat, až se jeho protivník milostivě rozhodne udělat další krok.

„Tak pohyb, Čcheng, nemáme na to celý den,“ pinkl kuličku po spolužákovi. „Chceš další kartu, nebo ne?“

Nicholas Čcheng se popotáhl za límec. „Ještě chvíli. Mu-sím si to promyslet.“

„Vždyť je to jen matika.“ I-žan otevřel ústa v dlouhém, uspokojivém zívnutí.

Čcheng si vyčistil brýle látkou trička, než si je znovu posa-dil na nos. „Tak jo. Kartu.“

I-žan otočil další list a poslal mu ho. „Kárová devítka, takže dohromady dělá...“ podíval se na Čchengovy ostatní karty, „dvacet.“

Čchengovi povolily rysy úlevou. „Tak to si asi nechám to, co už mám.“

„Jak chceš, Nickýsku. A co ty, Theodore, kamaráde?“

Theo s mrzutým zavrčením odhodil karty. „Já nic.“

„Dobrá volba.“ I-žan se podíval doprava.

Poslední z nich, Cukrouš, který si své jméno vysloužil kvů-li posedlosti ovocným želé, zavrtěl hlavou. „Já to risknu s osm-náctkou.“

„A teď já.“ I-žan se zadíval na obě karty před sebou. Na jeho srdcovou pětku měli všichni dokonalý výhled, zatímco další karta byla obrácená lícem dolů. Beztak věděl, která to je. „Tadá! Piková čtyřka!“

„Ale ne,“ povytáhl Cukrouš obočí.

Theo si prokřupal klouby na ruce a šlehl po I-žanovi pohle-dem, jako by chtěl říct: *Tak to bylo pěkně drsný, kámo.*

Čcheng se nápadně uvolnil. Asi už věřil výhru.

I-žan natáhl krk. Pět a čtyři. To nevypadalo moc slibně. V blackjacku opravdu šlo především o matematiku. Ta hra se jednoduše chápala, ale hůř hrála. Štěstí šlo ruku v ruce s ochotou riskovat, jenže I-žanovi vůbec nešlo o vítězství. Bavilo ho vzrušení ze sázek, a proto hrál dál.

Sáhl si do balíčku pro další kartu. „Srdcová dvojka. Dohro-mady jedenáct.“

Theo se zachechtal.

Trochu pobledlý Čcheng se naklonil blíž a poklepal na stůl. „Ještě jsme neskončili. Tak honem, ber znovu.“

„Tebe nebaví, jak tě napínám?“ dobíral si ho I-žan.

„Musíš si vzít další kartu. V pravidlech stojí...“

„Já přece znám vlastní pravidla,“ přešel I-žan prstem po hladkém povrchu karty na samém vrcholku balíčku. S posled-ním líznutím se zvedly jeho šance na vítězství. Zatím neměl žádnou jistotu, ale třeba ho dnes přece jen mělo potkat štěstí.

Otočil kartu.

Čcheng se plácl do čela a bylo to tak konečné jako výsledek téhle partičky karet.